

Bir Yalnızlık Vardı, Sonra Sen Geldin

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Ali Gül

Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım

Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2025

ISBN: 978-625-5896-93-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

**BİR YALNIZLIK VARDI,
SONRA SEN GELDİN**

Büşra Gülsoy

Önsöz

Hayatın en sessiz anlarında, bir canlının gözlerine bakmak... Ve onda, kelimelere ihtiyaç duymadan anlaşılabilceğiniz fark etmek... İşte bu kitap, tam da böyle bir anın kıyısında doğdu. Hayvanlarla insanlar arasında kelimelere dökülemeyen, ama derinlerde hissedilen bir bağ vardır. Onlar konuşmaz, ama anlatırlar. Dokunmaz, ama iyileştirirler. Biz susarken, onlar duyar. Biz vazgeçtiğimizde, onlar sabırla bekler. İşte Umut'un hikâyesi de böyle başladı, bir pencerenin ardında, yorgun bir adamın kalbine dokunan küçük bir patinin izleriyle. Ben, bu hikâyeyi bir veteriner teknikerinin elleriyle değil, bir kalbin iç sesiyle yazdım. Her satırda bir mırlama, her cümlede bir bakış, her sayfada bir sadakat var. Çünkü bir hayvanı sevmek, sadece onun karnını doyurmak değil; onunla bir ömürlük sessizliği paylaşmaktır. Bu kitap sadece bir kediyle bir adamın hikâyesi değil. Bu, iyileşmek isteyen tüm kalplerin, birbirine usulca sokulmasının hikâyesi. Yaralanmışların, kaybetmişlerin, yeniden başlamaya cesaret edenlerin yolculuğu... Okurken belki kendi Umut'unuzu hatırlarsınız. Belki hâlâ size bakan gözlerde o sevgiyi görürsünüz. Ya da bir gün bir pencerenin ardında sizi bekleyen küçük bir mucizeye rastlarsınız. Ve o zaman, siz de bilirsiniz: Bir yalnızlık vardı... Sonra o geldi.

BİR YALNIZLIK VARDI, SONRA SEN GELDİN

İnsanlar gürültülüdür. Adımları serttir, elleri kararsız. Gü-lümsemeyi bildikleri kadar, can acıtmayı da bilirler. Anneme çarpan arabanın içinde de bir insan vardı. Sonra indi, bir an durdu, sonra ardına bile bakmadan kaçtı. O gün öğrendim; insanlar zarar verir ve sessizce gider, hiçbiri kalmaz. Kardeşlerim vardı insanlar onları da aldı benden, yalnız kaldım. O yüzden sokak lambasının altından geçen her insanı hep uzaktan izledim. Adımlarının ritmini, yüzlerindeki gölgeyi, ellerinin cebinde mi yoksa boşta mı olduğunu... Birini tanımak için onun konuşmasını beklemezsin. Beklemek sokakta lükstür. Ben izledim, analiz ettim, güvenmemeyi öğrendim.

Günlerim karnımı doyuracak kadar yemekle ve kuytu köşelerde saklanarak geçiyordu. Ta ki onu görene kadar. Diğerlerinden daha sessizdi. Gözleri yürümüyor gibiydi; elleri cebinde sessiz sedasız evine gidiyordu sanki her adımda geçmişe çarpıyordu. Gökyüzüne benzeyen gözleri parlamıyor, zayıf çelimsiz vücuduyla hasta aç kalmış bir sokak kedisini andırıyordu. Sokaktaki insanların onun hakkında konuştuklarını duyuyordum. "Yazık çocuğa, annesinin durumu kötüleşmiş, doktorlar yaşamaz diyor" o an anladım bu insanın neden dikkatimi çektiğini, benim gibi o

da annesiz kalacak. Kardeşleri var mı acaba? Gerçi yalnızdı yanında biri yoktu, insanlar onun da kardeşlerini almıştır. İnsanlar onun hakkında konuşurken “Selim” diyorlar ben de ona Selim diyeceğim. Selim’i gördüğümde üzerinde ağır bir şeyler vardı, ama gözle görünmezdi. Adeta sırtına yapışmış bir yük gibiydi; başını eğdiren, adımlarını yavaşlatan bir şey. İnsanlar hızlı yürür ve genelde aceleleri vardır. Ama onunki acele değil, bitkinlikti. Sokak lambasının altından her akşam aynı saatte geçiyordu. Aynı adımlar, aynı gözler. Gökyüzüne bakmazdı. Yere de değil, sanki arada bir yere. Bir boşlukla konuşur gibi.

Onu izlemeye başladım her sabah evden çıkar her akşam aynı saatlerde sokak lambasının ışığı eşliğinde yorgun bir şekilde evine gider. Selim’i her yerden izlerim bazen ağaca çıkarım bazen çöp konteynırının arkasına gizlenirim bazen arabanın altından onu izlerim. İnsanlar sabah evlerinden çıkıp bir yerlere gider akşam geri dönerler Selim nereye gidiyor diye merak ettiğim için takip etmeye başladım. Her ne kadar merak etsem de bir kaç sokak ötesine gidemedim. Ya kaybolursam? Ya yaşadığım sokağı bulamazsam? Kaybolduğum zaman ya mama bulamazsam? Ya bana da annem gibi araba çarparsa? Diye hiç uzaklaşmadım. Günler böyle geçip giderken hava iyiden iyiye soğumuştü. Selim’i takip etmeyi kendime görev edinmiş onu gizlice izlerken bir şey fark ettim. Arkasından gizli gizli gitmeme ve saklanmama gerek yoktu. Çünkü Selim’in değil beni görmeyi dünyayı gördüğünü bile zannetmiyorum. Bir sabah evden çıkıp gitti ve gelmedi. Her gün sokağın başında geldiği yolu izledim, alt sokaktaki parkta otururdu. Oralara baktım bulamadım. Nereye gitti? Neden gelmiyor? Bir daha gelmeyecek mi?

Hava bir aydınlanıyor bir kararıyor derken bulutların yağmur olarak mı kar olarak mı yüzüne düşmek için karamsarlığa